

[Petra Petersen.]

medens han var socialminister, stillet forslag om børnerente i forbindelse med moderskabsydelse, uden at der skete noget. Men dette, at socialdemokratiet gennem sin socialminister har fremsat forslaget, betyder dog, at man ved, det er påkrævet. Vi kan ikke blive ved at udskyde disse problemer.

Nu står vi i dag over for i forbindelse med lovforslaget om skatteudskrivning at skulle tage stilling til et lovforslag om børnetilskud. Min gruppe er ikke tilfreds med dette lovforslag. Jeg har sagt, at de foreslåede beløb ikke giver dækning for pristigningerne, og beløbene bliver ikke, som rimeligt var, udbetalt til forsørgerne, før skatten er betalt. Vi må også protestere imod, at denne lov forhindrer en sundere og bedre lovgivning. Men indtil der er skabt mulighed for, at hele vor familierpolitik tages op til debat, må der dog gennem dette lovforslag kunne gives mulighed for at yde noget mere til de familier, som trænger mest.

Vi i den kommunistiske gruppe er tilhængere af, at en familierpolitik ikke skal betragtes som en socialpolitik, d. v. s. at man ikke stopper ved de absolut laveste indtægter, men også tager familier med, hvis indtægt ligger noget højere. Rigtigst ville det vel være, om børnerente og andre ydelser til familier med børn, ligesom f. eks. tilfældet er for skolelovene, var gældende for alle børn uanset familieindtægten. Men ser vi på det foreliggende lovforslag, må det erkendes, at indtil vi er nået længere frem med familierpolitikken, må det være dem, der trænger hårdest, der får først. En skalaindkomst på 4 000 kr., hvem har det? Det har de enlige mødre, invaliderne og de arbejdsløse. De beløb, der foreslås ydet til denne gruppe, er for de tre kommunegrupper henholdsvis 210 kr., 190 kr. og 170 kr. Ser man på en skalaindkomst på mellem 8 000 og 9 000 kr., er beløbene 165 kr., 150 kr. og 130 kr. Går vi op til de højeste skalaindkomster på mellem 14 000 og 15 000 kr., der har ret til børnetilskud, da er beløbene så små, at jeg synes, det næsten ikke er umagen værd at sætte administrationen i gang for at få dem udbetalt.

Jeg skal ikke stå inde for de beregninger,

der er gjort med hensyn til, hvad det i dag koster at ernære et barn. Det er især svenske eksperter, som har foretaget sådanne undersøgelser og beregninger, men de er efterprøvet på danske forhold af Henning Friis. Lad være, at disse beregninger i nogen grad hviler på et skøn, men de anslår, at gennemsnitsudgiften pr. barn for en arbejdsmand ligger på omkring 14 000 kr. pr. år, og mit kendskab til priser og faste udgifter siger mig, at der ikke er meget galt i denne beregning. Det vil sige, at en familie med en indtægt som en gennemsnitsarbejdsmand, altså med en indtægt på under 200 kr. pr. uge, med en børneflokk på 3-4, måske 5, har et meget lavt leveniveau. Hvordan må en familie med en skalaindkomst på 4 000 kr. og blot 1 barn ikke leve. Jeg mener, at vi simpelt hen ikke kan være det bekendt. Jeg ved, at enhver krone, der kommer ind i et sådant hjem, betyder en del, men jeg ved også, at 210 kr., 190 kr. eller 170 kr. ikke kan række langt, når der skal købes tøj, sko, sengetøj eller andre nødvendige fornyelser. Jeg ved også, at børnene i hjem med indtægter af denne størrelse ikke kan få det, der er fornødent til deres kost, deres helbred og deres vækst. At det også er børnene i disse familier, der bor i de usunde og de overbefolkede lejligheder, fortæller statistikken os til oplysning for dem, som ikke kender til det af selvsyn.

Jeg har ikke noget imod privat initiativ og personlig hjælp, men når der skal foretages offentlige indsamlinger til gravide kvinder og forældreløse børn, synes jeg, at grænsen er nået. Vi må tage spørgsmålet op nu, og vi må spørge os selv, om ikke samfundet har et ansvar. Det har det. Men indtil videre må der foretages noget, og her mener jeg, at der gennem det foreliggende lovforslag må ydes et noget større tilskud end det, der er foreslået, i alle tilfælde til de grupper, der ligger lavest.

Må jeg slutte med at sige til det kommende udvalg, at jeg beder det tage disse ting med i sine overvejelser. Jeg vil også gerne rette en henvendelse til den højtærede finansminister, selv om jeg absolut ikke mener, at finansministeren bør have noget med børnerenten at gøre — administrationen af den må ligge et andet sted. Jeg vil